

Els fets de base

Doneu, si us plau, un cop d'ull al quadre que teniu a la columna del costat. Les dades són freds per elles soles però molt sovint, i aquest n'és un cas, poden servir per a desvetllar la consciència en tenir esment del problema real i fons que les xifres, ben mirades, posen de manifest.

El gran escàndol

Mireu les xifres i veureu això: una tercera part, gairebé del món és cristiana. Els cristians, però, estan dividits. Germans «separats», són pràcticament germans «enemics» que van a la propagació de llur fe amb mètodes de competència per no dir d'hostilitat. Davant el món no cristià ens presentem en ruptura amb el principi d'unitat que és el centre del missatge evangèlic: « Pare, que siguin una sola cosa, per tal que el món cregui que Tu m'has enviat » (Joan, 17, 21). Donem al món l'espectacle d'un Crist romput.

La gran gràcia

Ara bé, el moviment ecumènic és per als cristians prendre consciència d'aquest escàndol que contradiu la voluntat més formal del Crist. Per això la impaciència d'Unitat que arreu del món cristià observem en els nostres dies pot ben bé ser considerada com la més gran gràcia atorgada al nostre segle.

Història d'ahir, història de demà

L'ahir ja està fet i el demà és allò que ens cal preparar. Si volem —com fant tants individus i més d'un poble— viure només d'història, el camí cap a la unitat es veurà entorpit, feixuc de retrets. Cal conèixer les dades històriques però no deformades per una visió parcial i unilateral. Cal, però, sobretot pensar que res podem fer sobre aquesta història, sobre aquests fets de l'ahir que graviten damunt nosaltres com una llosa però dels quals no en som, ni els uns ni els altres responsables.

Ens cal, doncs, mirar endavant. Ens cal situar-nos en el present que ens és donat per tal de construir un

demà no determinat pels errors de l'ahir.

Joan XXIII hi ha insistit d'una manera particular i, al llarg d'aquests mesos que han seguit l'anunci del Concili, i molt particularment la creació del Secretariat una de les missions del qual és el contacte amb les comunitats separades, ens ha anat recordant la necessitat de no perdre el temps en cercar de qui fou la culpa de la separació. I això té una motivació evident: cap dels qui vivim avui, en qualsevol de les comunitats cristianes, som els responsables de la separació. A més a més, des de que en 1054 l'església d'orient deixà el camí que passa per Roma i des de que en els segles XVI i XVII l'escissió religiosa de l'Europa occidental es consumà amb un seguit de guerres que, per trist nom, s'anomenen de « religió », aquells retrets, aquella recerca de qui en té la culpa, ha servit per aprofundir distàncies.

Ara, en una nova perspectiva, se'ns demana que deixem això enrera, i que amb consciència de fraternitat en el Crist, tots, amb humilitat, anem a la recerca de la unitat perduda.

Cristians en el món

Catòlics	440.000.000
Ortodoxes	170.000.000
Protestants	160.000.000
Anglicans	30.000.000
Total de cristians	820.000.000
Població mundial	2.500.000.000

Atanàgores,

Patriarca de Constantinopla

Encara que sense una autoritat real damunt de tota l'Església ortodoxa, Atanàgores, Patriarca de Constantinopla (l'altra Roma, com ha estat sovint anomenada) és una de les figures de més relleu en aquella confessió cristiana que, des de 1054 segueix un camí separat del primat romà.

Representatiu, doncs, d'aquest gran grup cristià de l'orient d'Europa, Atanàgores ha sigut l'autoritat ortodoxa que amb més entusiasme ha acollit l'anunci del Concili ecumènic convocat per Joan XXIII i la que, sens dubte, més pot influir en el passos que Déu vulgui permetre en aquest camí del retrobament de la unitat perduda. Ja en els primers moments del pontificat de Joan XXIII, en el Nadal del 1959, el patriarca Atanàgores havia dit públicament « que la seva santa seu apostòlica i ecumènica, i ell personalment, sempre en oració per la unitat, saluden amb goig qualsevol crida sincera, sobretot si venia d'un centre cristià com l'antiga Roma ».

Atanàgores, doncs, és un element de pes en aquesta esperança que l'Esperit sembla alimentar d'una manera particular en els nostres dies.

